

A fekete-vörös virág.

Szikrázva tündökölt tágra nyílt szemében a virág. Kicsi virág volt.
Kicsi fekete-vörös. Égő vörös-bársonyfekete. Szirma puhán simogatott-
- a vörös izzás a szirmok szélein erősödött.-

A virág élt, égett és hallgatott.

Nézte. Remegő tétova kezével megfogta, - de a virág néma maradt.
Elékuporodott, szemét ráemelte – önmagát, mindenét a virág elé helyezte...
Fekete-vörös virág. Hallgató félelem, néma szerelem.

- Néma – erősödő fény. Sugarak, fénypontok. Kicsi virág. Kéklő-fekete ég,
lángoló föld...átölelő semmi, hideg –

- Tapogatózva, vakon vonaglottak az ujjak a halott-élő hallgatás felé.
Kétségbeesett párkeresés volt: - az ujjak meg akarták találni a szépet,
a bársonyt, hallgatni akartak csodás dolgokat, melyeket a bársonybíbor sűg
beléjük...De nem találtak semmit.

Égett a föld, az ég feketén kék volt – a virág hallgatott, - a virág
titokzatosan ragyogott, a bíbor a széleiről befelé kúszott. –

Kitágult pupillákkal követte a kúszást. Ujjait megmerevítette és várt.
Széttárt ujjak – átszüremlik köztük a fény. A szíve forró volt és a torkában
dobogott. A vér melegítette, elborította szemét, agyát. Ujjai mozdulatlanul
terpeszkedtek a hajnal fölött. Átparázslott a tűz, áttetszővé vált a hús-
- a bársony ott volt, majd gyengén hozzáért.

A virág megszólalt.

És minden megváltozott. A halott ujjak megmozdultak. Körbefonták a
Szépet és nem akarták elengedni soha többé. A kicsi virág boldogan
duruzsolt;–behunyta szemét; elfáradt a várásban és most hallgatta:
milyen az, amikor a Szép beszél...

Öntudatlanul, lehunyt szemmel feküdt, – arcán kéken villódzott a felkelő
Nap. Halványult a sötét – és a virág tovább beszélt. Kicsi szíve dobogott,
amíg doboghatott.

Aztán köd lett.

Megijedt.

Rémülten zárta össze a kezét.

A köd monoton halk gomolygással – szürkén fénytelen zajjal kúszott rájuk.
Már nem látott semmit. Nem tudta mi kezd el fájni benne, de nyomasztó
volt. Nem tudta mi bántja valójában, de érezte...

Ez a hideg, szükségszerű és nagyon okos valami eltüntette a Szépet, és ő
nem tehetett semmit. Semmit, mert a Kód őt is körülvette.–Fáradtan hanyat-
lott hátra, zúgott az agya – Ott lüktetett a gondolat, de minek?...

Ott a fénypont, hogy megtalálja, ami nincs is,– ami neki sohasem lesz –
Mert képtelen utána futni. Meg aztán: minek? Senkinek sem kell az már.
Itt okos Kód van, –nincs idő fényekre, s ha találunk is, – nehéz elkülönülni,
nehéz a Kódban a fényt megtartani. Elkomorodott, akár a világ, megremegettette a
virág kicsiny elhidegülő teste –és a maga tehetetlensége.

A virág nem bírta tovább – meghalt.

Ő pedig felébredt.

Nem tudta mit akar, – de azt nagyon szépen akarta.

Nem tudta mi „az a virág”, de azt igen, hogy talán az az, amit akar.
Nem volt már Kód – eltűnt az álomban, és a virágnak is maradtak
szirmai, és tulajdonképpen boldog volt...Nagyon.

De azt már te is tudod, hogy miért.